

Nr 95.

Av herrar **Akerberg** och **Karlsson, Gottfrid**, om pension åt läkaren vid statens järnvägars huvudverkstad i Örebro *H. J. E. Larsson*.

Den 1 juni 1903 tillträdde doktor Henrik Johan Emanuel Larsson befattningen som läkare vid statens järnvägars huvudverkstad, och han har alltsedan dess varit bunden vid denna tjänst och andra befattningar i statens tjänst. Så inträdde han i fångvårdens tjänst den 17 juni 1903, och från den 6 augusti 1909 har han uppehållit befattningen som läkare vid straffängelset i Örebro. Den 10 januari 1914 antogs doktor Larsson som läkare för postverkets personal i Örebro, och han har jämväl uppehållit denna befattning till dess sjukdom och avtagande krafter nu nödgade honom att draga sig tillbaka.

Under åren 1903—1918 var doktor Larsson tillförordnad och extra provinsialläkare inom Örebro distrikt, men han nödgades sistnämnda år avgå från denna tjänst på grund av att läkarevården vid centralverkstaden tog för mycket av hans tid i anspråk. Härigenom förlorade han möjligheten till pension som provinsialläkare.

Från alla dessa befattningar föreligga de mest meriterande vitsord åt doktor Larsson. Han har gått upp i sitt arbete med ett nit och ett intresse, som förskaffat honom patienternas tacksamhet och de mest enhälliga och berömmade omdömen från överordnade myndigheter. Huru doktor Larssons insats i sjukvården vid centralverkstaden bedömes, framgår bl. a. av följande utdrag ur en skrivelse från verkstadens chef maskindirektör J. Liljegren:

”Doktor Larssons stora intresse i statens järnvägars tjänst för en rationell och ekonomisk sjukvård har bl. a. givit sig uttryck uti, att här anordnats en klinik inom verkstaden. I denna, som torde sakna motsvarighet inom statens järnvägar, behandlas sjukdomar och skador, som annars i många fall skulle hänvisas till sjukhus eller specialistvård. Genom detta sitt intresse och nit för sjukvården har doktor Larsson pålagt sig en omfattande tjänstgöringstid härstädes, som ofta uppgått till 4—5 timmar dagligen och mången gång längre. Härav torde framgå, att doktor Larsson torde ägna sig åt järnvägläkaretjänsten på ett troligen enastående sätt.”

På grund av detta omfattande arbete i statens tjänst, speciellt vid centralverkstaden, har doktor Larssons privata praktik måst inskränkas till det minsta möjliga. Han har i huvudsak varit hänvisad till de inkomster, som de nyssnämnda tjänsterna skänkt honom, vilket för en läkare med hans kvalifikationer ej kan sägas vara över hövan mycket. Då doktor Larsson började

sin befattning vid centralverkstaden, hade han en lön av 1,800 kronor pr år. Lönen har sedermera efter hand stegrats, beroende dels på att arbetareantalet vid verkstaden vuxit och dels på ändrad löneberäkning. Den har under de senare åren utgått med cirka 11,000 kronor pr år. De arvoden, som utbetalats från straffängelset och postverket ha utgjort i genomsnitt resp. 800 och 1,200 kronor. Dessa inkomster ha givetvis ej medgivit någon mera omfattande kapitalbildning. De besparingar till ålderdomen, som doktor Larsson kunnat avlägga, uppgå, enligt vad som meddelas, ej till högre belopp än att de medgiva en ränteinkomst av cirka 3,000 kronor om året.

Doktor Larsson, som är född den 22 november 1865 och alltså i år fyller 65 år, önskar nu avgå från sin tjänst. Han tvingas härtill främst av en sjukdom, som även nödgat honom att begära en tids tjänstledighet. Vad som främst besvärar honom är svårigheten att gå. På väg till sin tjänstgöring vid centralverkstaden blev doktor Larsson nämligen den 4 september 1926 utsatt för olycksfall, i det han påkördes av en lastbil. Han ådrog sig därvid bl. a. ett revbensbrott och skador i höften, ett förhållande som väsentligt bidragit till att sänka hans vigör.

Som framgår av ovanstående har doktor Larsson alltså ägnat 27 år av sitt livs fullhet åt statens tjänst. Han har därigenom avstängt sig från möjligheten att genom en mera inkomstbringande privat praktik förvärva ett kapital, som kunde bereda honom en sorgfri ålderdom. Berättigade invändningar torde alltså ej kunna resas mot att staten träder emellan och utfyller vad som i detta avseende brister. Med hänvisning till ovanstående och till övriga handlingar, som överlämnas till vederbörande utskott, tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte besluta bevilja doktor Henrik Johan Emanuel Larsson, Örebro, en pension av 3,000 kronor per år, att utgå från den 1 januari 1931.

Stockholm den 18 januari 1930.

Harald Åkerberg.

Gottfr. Karlsson.